

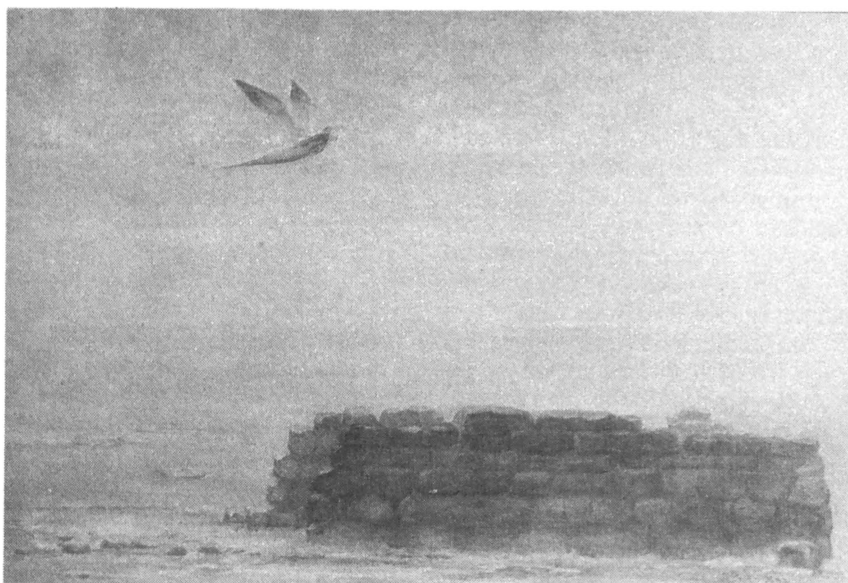
Nyílt levél

kollégáimhoz, barátaimhoz, könyvtárosokhoz és minden könyvtárkedvelőhöz

Olvastam *Bóday Pál* feljajdulásnak ható írását a *Vasárnapi Hírekben*. Őszintén, mélyen felháborított és meglepett. Igaz, hallottam már egyet és mást lapok megszüntetéséről, olvastam az *Új Tükör* búcsúsámát, rebesgették nekem azt is, hogy a *Könyvtáros* is megszűnhet, meg akarják szüntetni, ám – egészen a *Vasárnapi Hírek* információjáig – nem sokat hederítettem a hírekre, informális csatornák zörejeire. Nem, mert egyrészt túlonként sok hír szállong, a fele sem lehet igaz, és nem, mert a dolgot, a *Könyvtáros* megszüntetését, megszüntetését annyira irracionálisnak, annyira lehetetlennek tartottam (és tartom), hogy fülem botját sem mozgattam. Igaz, maga a *Könyvtáros* sem árulta el eddig, hogy bajban lenne. Most azonban, éppen gyanútlanúságom okán, derült égből villámcsapásként ért a hír, a bizonyosság, a lapot, szakmám, szakmánk lapját

megszüntetik, volt, élt sokáig, negyven évig, ezután nem lesz.

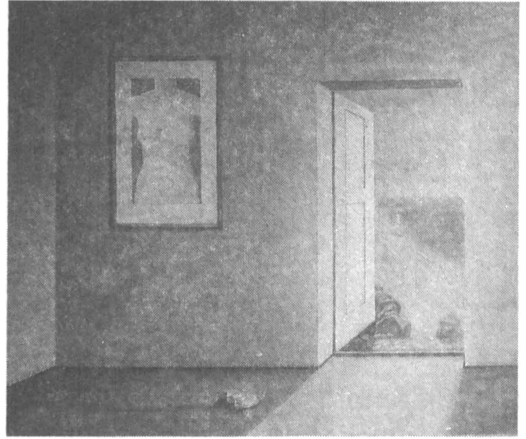
Van, amit lehet, van, amit nem. Van, amihez hozzászórtam (hozzászórtattak), a jövőben le kell róla majd mondanom, vagy le kellett már régen. Sok mindent elvisel és tűr az ember. Nemcsak szakmai, de magánéletében is, nemcsak olyasmit, ami életszínvonalát, életrendjét illeti, de olyant is, ami létébe, egzisztenciájába, szakmai önmagába vág, sújt, azt teszi rosszabbá, lehetetlenné. Van amiről könnyebben, van amiről nehezebben és van amiről egyáltalán nem lehet lemondani. Én, és remélem, biztos vagyok benne, nem csak én, a *Könyvtárost* az utóbbi kategóriába sorolom. Magamat kellene leköpnöm, ha olyan szakmám lenne, aminek még lapja sincs. Egyszerűen a *szakmai önbecsüléshez* (biztos, hogy nemcsak az enyémhez) tartozik, hogy legyen lap. Márpedig az ember,

egy idő múltán, szakmát sem cserélhet. Nem tudom már, ki mondta, de igaza volt: NN-ből, aki történetesen mérnök, idővel mérnök válik, akit történetesen NN-nek hívnak. Azt pedig, hogy a szakma ússzék ki alólam, nem hagyhatom.

Régen is, ma is, az számított *igazi* gimnáziumnak, ahol volt az iskolának diáklapja. Mindegy milyen, de volt, létezett. Nem véletlen, hogy a sok-sok – többnyire igencsak színvonalatlan, tővel-heggyel összehányt –, éppen nem a dolgozók érdekeit képviselő üzemi újsághoz is úgy ragaszkodnak az emberek (nem az üzemi újságírók, ők nyugodtan továbbállhatnak). Nekünk, a mi szakmánknak ráadásul jó lapja volt. Nem tudnám, nem is igazán akar-nám rendre felsorolni, mi szól amellet, hogy a *Könyvtáros* megmaradjon. Csak néhány dolgot említenék, azt is inkább csak illusztrálásul, henyén, összevissza, mert szerintem nem is igazán kellenek érvek, indokok, súly a serpenyőbe: a dolog magamagáért beszél. Kell a lap és kész! Ez evidencia, axióma, ami mellett nem érvelni kell, hanem amiből ki kell indulni.

Kell a lap, a *Könyvtáros*, mert különben nincs szakma, széthull elemeire az a közösség, céh, korporáció amelynek tagja vagyok, és amelyből kilépni se kedvem, se módom. Találkozhatok kollégákkal, találkozom is, beszélhetek velük, informálódhatok tőlük, de mindez szétfolyó, esetleges és főleg kevés, nagyon-nagyon kevés. A *Könyvtáros*ból tudhattam meg eddig azt, kikkel vagyok együtt, ki mit csinál, mi a „helyzet”, mi a teendő stb. Ha ez nincs, zárt monász lesz minden könyvtár, minden műhely, magányos „harcos” minden könyvtáros. Olvashatok, olvashatnék persze külföldi, keleti és nyugati szaklapokat, vannak bőségesen (itt és ott nem szüntetik meg őket), ám az egészen más dolog. Az nem mi vagyunk. Kell a *Könyvtáros*, mert az én fórumom is. Szólhatok munkatársaimhoz, szócsövemmé tehetem a hálózati híradónkat, előadhatok tanácskozásokon, továbbképzéseken, szűkebb-tágabb körű összejöveteleken, de nem szólhatok a szakmához, mindenkihez, ha nincs *Könyvtáros*. Azt mindenki olvasta, olvassa. Ha ott szólok, szól bárki, akkor tudom, biztos vagyok benne, hogy minden kollégámhoz szoltam. Azt meghallják azok is, akikkel soha nem találkozom. Nincs demokrácia nyilvánosság nélkül. Szakmánkban a nyilvánosság, az igazi, a teljes nyilvánosság a *Könyvtáros* volt. A könyvtárosok anima naturaliter demokráta. Hogy legyenek azok nyilvánosság, lap nél-

kül? Miért csak ők, miért pont akkor, amikor a demokrácia – reméljük – nem ideológiai (ál-) követelmény, hanem kézzelfogható valóság. A fórumok, a Hyde-parkok azok a helyek, ahol *mindenki* szóhoz juthat, szót kaphat, mániáit, örültségeit, bolondériáit is elmondhatja. A mi fórumunk, Hyde-parkunk a *Könyvtáros* volt.

De elég is, tán sok is. Mondtam, nem kellenek érvek. A lap, a *Könyvtáros* kell!

Kell, mindenáron. Ezúttal valóban össze kell fognunk mindannyiunknak. Könyvtár-igazgatóknak és beosztottaknak, tudós könyvtárosoknak és „mezei” hadaknak, barátoknak és szakmai ellenfeleknek, könyvtárosoknak és azoknak, akik „tisztelőtbeli” könyvtárosok, a barátaink.

Fizessünk elő egyéniemleg is a lapra! Én előfizetek. Adjunk rá, áldozunk rá pénzt a könyvtárak gazdasági egyesülésének vagyonából! Magunknak adjuk, muszáj adnunk. Az olvasók, sok helyen, százassal, ötszázassal váltják meg könyvtartagsági, beiratkozási lapjukat. Kell nekik a könyvtár, áldoznak rá (lásd a *Könyvtáros* sok cikkét). Váltjuk meg mi is a „belépőket” a laphoz. Kell nekünk a *Könyvtáros*. Követeljük, ragaszkodjunk hozzá, hogy ne vegyék, ne vehessék el tőlünk a szakma központi lapját, a *mi* lapunkat. Eszeljük ki módokat arra, hogyan lehetne elkerülni a megszüntetést. Nekem mindegy, hogy a *Könyvtáros* az MM lapja-e, az MKE tulajdona-e, ki és mi a „lapgazda”. Nem érdekel, mert ez úgyis csak „fejelés”, formális, érdektelen valami. A *Könyvtáros* nem a lapgazdáé, nem a minisztériumé, nem az MKE-é, az a szakmáé. Az enyém és a tied, a mienk. Annak kell maradnia még legalább negyven évig. **Sinay Jenő**